

ger, at de bestaae ved Siden af hinanden. De skade hinanden, saavidt jeg formaaer at skjønne, ikke i den Grad, som man maastee fra en Side synes at antage. Det er endog, troer jeg, godt for Compagniet, at der er en Indretning her i Staden, som nyder Credit, ved Siden af det. Det hændes nemlig temmelig ofte, at der fordres Assurance for et større Beløb, end Compagniet, efter dets Regler, selv kan paa tage sig Risikoen for; det er da en Fordeel, at der bestaaer en Indretning paa det samme Sted, med hvilken det kan dese denne Risiko, saa at den overtager sin Deel deraf, og dette viser sig i mange Tilfælde, at være til stor Nytte. Jeg maa i Genhold til disse Bemærkninger tillade mig at anbefale, at de Bestemmelser, som i dette Tilfælde blive tagne, maae gaae ud paa, at Afgiften bestemmes til det, den hidtil har været, 42 §. for enhver Police, og, dersom Thinget maatte finde, at denne Indstilling fortjener nogen Opmærksomhed, skal jeg forbeholde mig til 2den Behandling at stille et Forslag om, at Loven skulde komme til at lyde saaledes: „Til alle Svassurancepolicer, som fremtidigt udstedes her i Riget, bliver uden Undtagelse at benytte Stempletpapir efter Frd. af 3die Debr. 1828 § 5 Littr. d, Nr. 4 til 42 §.“ Det er, som sagt, den samme Afgift, der da indtræder med Hensyn til Svassurancetaxen, som nu allerede finder Sted med Hensyn til Brandassurancevæsenet, og jeg seer ikke, hvorfor man her skulde gjøre nogen Afvigelse derfra; og jeg mener, at, da denne Afgift nu engang bestaaer, bør man ogsaa blive staaende derved og ikke nu gjøre Paalæg, hvilket jeg troer vil være til Skade for Handelen.

Indenrigsministeren: Den meget ærede Taler, som først havde Ordet idag, støttede det tidligere octroierede Svassurancetaxens Forordning paa Bibeholdelsen af den det indrømmede særlige Begunstigelse med Hensyn til Brugen af Stempletpapir paa den Bestemmelse, som derom fandtes i Compagniets Octroi, og kom derved ind paa hvad der var passeret med Hensyn til Confirmationen af denne Octroi. Jeg skal tillade mig noget nærmere at udvikle de Grunde, hvorfor Regjeringen ikke har troet at kunne gaae ind paa en Confirmation af Compagniets Octroi. Det er, som

det ogsaa er blevet fremhævet, Hovedspørgsmaalet i denne Sag, om den Bestemmelse, som findes i Octroiens § 1, der indrømmer en Eneret, i hvis Følge Ingen maa slaae sig sammen for at danne noget Slags Societet eller, Compagnie til at tegne Assurance, ved en ny Confirmation af Octroi, som var bleven nødvendig ved de to indtrufne Thronskifter, kunde stadfæstes af Regjeringen ved en Confirmation. Det, som forhindrer dette, er Grundlovens § 92, som indeholder den udtrykkelige Bestemmelse, at Borgerne have Ret til, uden foregaaende Tilladelse at indgaae Foreninger i lovligt Niemed. Det blev derfor af Generalprocureuren, som har yttret sig over denne Sag, allerede under 31te October 1819 udtalt, at det opkastede Spørgsmaal maatte efter denne Bestemmelse i Grundloven utvivlsomt besvares benægtende. Der blev anført af ham, at, naar denne Octroi, der allerede ved den Confirmation, som var meddeelt i 1813 i Anledning af Kong Frederik den Sjettes Thronbestigelse, kun var stadfæstet til at gjælde „indtil videre“, for at have fortsat Gyldighed, nu trængte til en ny Confirmation, saa kunde denne ikke meddeles paa en saadan Maade, at den kom i Strid med Grundlovens Bestemmelser, eller saaledes, at Statens Borgere ved denne Regjeringsact berøvedes deres grundlovmæssige Rettigheder, hvilket aabenbart vilde skee, hvis Bestemmelsen i Octroiens § 1 blev stadfæstet, da Borgerne saa vilde formenes at indgaae Svassurancetaxeforeninger, som dog Ingen vilde nægte at være Foreninger i et lovligt Niemed. Generalprocureuren ansaae det derfor for klart, at det laa udenfor Regjeringens Magt at confirmere Octroi, paa den Maade, at Compagniets Eneret stadfæstedes enten for bestandigt eller indtil videre eller paa visse Aar. Der blev derhos tillige af ham anført, at, om der end var visse andre Bestemmelser i Octroi, som gjerne kunde stadfæstes ved en ny Confirmation, saa var det dog besynderligt at meddele en saadan ny Confirmation paa enkelte løsrevne Bestemmelser, naar det, som hovedsagelig og egentlig dannede Octroiens Grundvæsen, nemlig Eneretten til at tegne Svassurancetaxen, nødvendigens maatte bortfalde, og derfor syn-